

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 24936

гр. София, 27.11.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в закрито заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

като разглежда дело номер **7187** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК.

Образувано е по молба на Д. Е. Д., с която се иска изменение на решението в частта за разноските.

С молбата е направено искане за освобождаване от заплащането на разноски за юрисконсултско възнаграждение, което се дължи на здравословни и финансови причини. Счита, че с писмените бележки, депозирани в съдебно заседание, е представено „циркулярно“ пълномощно, поради което не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение. Излага доводи за липсата на доказателства за неговото изплащане. Прави се възражение за прекомерност, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Прилага декларация за материално състояние, ЕР на ТЕЛК и справка за получавана пенсия.

Ответната страна не изразява становище.

Съдът намира следното:

Производството е образувано по жалба на Д. Е. Д. срещу Решение № ППН-01-386-1/2022 от 13.06.2024 г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД).

На 01.10.2024 г. са депозирани писмени бележки от КЗЛД, в които е направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Към същите са приложени пълномощно и липсващите материали от административната преписка.

На 01.10.2024 г. е проведено единственото открито заседание по делото, на което са докладвани писмените бележки и приложените към тях документи, които са приети.

Постановено е решение № 20404/17.10.2024 г. по делото, с което е отхвърлена жалбата на Д. Е. Д. срещу Решение № ППН-01-386-1/2022 от 13.06.2024 г. на КЗЛД. Със същия съдебен акт Д. Е. Д. е осъдена да заплати на КЗЛД сумата в размер на 100

лева, представляваща направени разноси по делото.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 248, ал. 1 ГПК и от активно процесуално легитимирана страна, участваща в производството като жалбоподател.

Съгласно чл. 143, ал. 3 АПК, когато съдът отхвърли оспорването или прекрати производството, ответникът има право на разноси, освен ако с поведението си е дал повод за завеждане на делото, включително юрисконсултско възнаграждение, определено съгласно чл. 37 от Закона за правната помощ

Отговорността за разноските в съдебното производство е обективна, невиновна отговорност.

Отговорността за разноските в съдебното производство е правото на едната страна, в чиято полза съдът е решил делото, да иска и задължението на другата страна да плати направените от нея разноси. Фактическият състав, от който тя се поражда, включва - неоснователно предизвикан правен спор, разноси причинени от воденето на делото по повод на този спор и съдебно решение, което потвърждава правното твърдение на претендиращата страна. В случая според чл. 143, ал. 3 АПК това са следните юридически факти: отхвърляне на жалбата (постановен съдебен акт в полза на страната, която претендира разноските), своевременно заявено искане за присъждане на разноси и направени разноси за водене на делото по повод на този спор.

Налице е първата предпоставка, тъй като е отхвърлена жалбата, т. е. постановен е съдебен акт, който е в полза на ответната страна.

Втората предпоставка също е налице, тъй като в първото заседание е направено искане за присъждане на разноси за юрисконсултско възнаграждение, което е обективизирано в писмените бележки, докладвани в същото заседание, т. е. искането не е направено след заседанието, а по време на заседанието. В тази връзка искането за присъждане е направено своевременно.

В случая ответната страна е извършила процесуални действия чрез процесуалния си представител, за което е приложено пълномощно. Прилагането на пълномощно е необходимо с цел установяване на представителната власт на съответния юрисконсулт, поради което са несъстоятелни възраженията, че същото е „циркулярно“ и заради това не може да се ангажира отговорност за разноси.

Законодателният подход отчита следните принципни моменти: 1. за юрисконсултско процесуално представителство на страната, спечелила делото, се дължи възнаграждение, и 2. частично приравняване на юрисконсулта на адвоката досежно присъжданото възнаграждение. Частично, защото при поискани разноси за юрисконсултско представителство се присъжда винаги само съобразно чл. 37 ЗПрП, докато на адвоката е възможно и присъждане на по-голям размер, ако не е оспорен и съдът не го намали.

Горното налага извод, че се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение, когато страната е направила такова искане и е била представляваната от юрисконсулт. Неоснователни са възраженията за липсата на доказателства за неговото изплащане, тъй като представянето на такива документи е необходимо за осъществено представителство от адвокат, чиято професия е свободна. Това не се за юрисконсулта, който се намира в служебно или трудово правоотношение с ответната страна, за което получава заплата, а не възнаграждение.

Разпоредбата на чл. 143, ал. 3 АПК препраща към чл. 37 ЗПрП, регламентиращ, че

заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. В чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ е регламентирано, че по административни дела възнаграждението за една инстанция е от 100 до 240 лева. В случая юрисконсултско възнаграждение е в минимален размер от 100 лева, тъй като е съобразено ниската сложност от правна и фактическа страна на делото.

Недопустимо е възражението за прекомерност на юрисконсултско възнаграждение, тъй като същото е преклудирано, докато не е заявено до приключване на съдебното заседание, а след това е невъзможно. Дори да е допустимо, то същото е неоснователно, тъй като е присъден минималният размер от 100 лева.

Несъстоятелни са исканията за освобождаване от заплащането на разноски за юрисконсултско възнаграждение, обосновани с финансови и здравословни причини. Институт за освобождаване от разноски и такси се отнася за такива парични задължения, които следва да се извършват в производството от страната, направил искане по чл. 83, ал. 2 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Това не се отнася за разноските, направени от другата страна, при което не води до освобождаване от отговорността за заплащане на разноски, направени от насрещната страна. Отговорността за съдебни разноски, извършени от насрещната страна, се определя с оглед изхода на делото и няма отношение към уредената в чл. 83, ал. 2 ГПК възможност за освобождаване на страната от разноски при липса на достатъчно средства за заплащането им.

Предвид изложеното, съдът

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата по чл. 248 ГПК, вр. чл. 144 АПК на Д. Е. Д., с която се иска изменение на решение № 20404/17.10.2024 г. по адм. д. № 7187/2024 г. по описа на АССГ в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред ВАС в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: